

Les argúcies de Marchena

written by Josep Maria Loperena | 25 d'abril de 2019

Els milers d'espectadors que segueixen pel canal 3/24 el judici al Procés deuen tenir la impressió d'estar rememorant una recepció de Felip V, celebrada amb solemnitat, esplendor i pompa més que una causa penal del segle XXI. 'Con la venia del excelentísimo señor presidente', 'su excelencia tiene la palabra', 'conteste al excelentísimo fiscal' són algunes de les farisaiques expressions que, amb èmfasi desmesurat i redundant, es repeteixen a la sala de vistes del Tribunal Supremo. Els observadors europeus han de restar atònits en contemplar aquest insòlit i fantasmagòric espectacle de comèdia, ja que, als seus territoris, per demanar la paraula en un tribunal s'utilitza *Sir* en el Regne Unit, o *Monsieur* en els països francòfils. És a dir, amb un senzill *Senyor* n'hi ha prou.

El president del tribunal, Manuel Marchena –cerimoniós i doctoral, lapidari i sentenciós– odia mortalment els independentistes. Desprèn pels seus porus l'essència del PP. Va imputar en el cas dels ERO d'Andalusia els expresidents Manuel Chaves i José Antonio Griñán. Va expulsar de la carrera judicial a Baltasar Garzón per les escoltes de la Gürtel. Va empresonar a Iñaki Urdangarin i a Rodrigo Rato rebutjant els recursos contra les seves condemnes. Va participar activament en les causes obertes contra els líders sobiranistes de Catalunya. Va condemnar a 13 mesos de presó a Francesc Homs. Va admetre la querella per rebel·lió contra els membres de la Mesa del Parlament i va fer seva la causa que Carmen Lamela va instruir contra Carles Puigdemont i els membres del seu Govern. Amb aquests antecedents resulta inimaginable creure en la seva rectitud i imparcialitat.

Com que Marchena intueix que la seva actuació processal està sent analitzada pels magistrats del Tribunal Europeu de Drets Humans, que inexorablement posaran fi al Procés, prioritza la

cura de les formes i aparenta ser neutral. Però la veritat és que, per por a les represàlies, encara ningú l'ha denunciat per infringir i trencar l'ordenament jurídic. La llei d'enjudiciament criminal, d'obligat compliment per als jutges, commina el president a dirigir els debats sense coartar la llibertat dels advocats defensors, cosa que no fa, a fi que aquests puguin exercir amb independència el dret de defensa.

La qüestió, tantes vegades controvertida, sobre l'exhibició dels vídeos als testimonis, està resolta per l'esmentada llei processal de forma clara i contundent: 'Quan les parts sol·licitin –proclama– que els testimonis reconeguin els instruments, efectes del delicte o qualsevol altra peça de convicció, si hi hagués contradicció, el jutge requerirà al testimoni perquè expliqui les diferències que s'observin '. Marchena coneix la Llei a la perfecció pel que no ignora que en actuar així pot estar cometent un delicte de prevaricació. Segons el Codi penal aquestes infraccions les fa el jutge que dicta, sabent-ho, resolucions manifestament injustes que s'aparten clarament del que la llei disposa'. Exactament el que fa ell.